

ORGANE MONCOMPTÉ

O
PRIMĂVARĂ
CA SĂ
TE POT
IUBI

Traducere din limba franceză de
Ilinca Gângă

APRILIE

NOLIA

Aprilie 2024, Amsterdam

A *răt ca o prostituată.*
O prostituată de lux poate, totuși prostituată.

Cel puțin asta cred clienții de la Andaz Amsterdam Prinsengracht Hotel când ajung în sala de așteptare, sunt sigură. Se vede din privirile lor acuzatoare.

Oare am exagerat? Încep să mă îngrijorez că am o ținută nepotrivită, așa că încerc să-mi trag rochia mai jos pe șoldurile voluptuoase, dar degeaba. La urma urmei, n-am venit la vreo întâlnire amoroasă sau la o petrecere cu fetele, ci la o întrevedere profesională.

De-asta am ales să mă îmbrac cu singura rochie Chanel pe care n-am vândut-o de când am rămas falită, din rațiuni sentimentale — da, mă pricep să-mi găsesc scuze. E din poliester roz și argintiu, are un decolteu pătrat, iar fusta e ușor crăpată pe o parte și prinsă cu un rând de nasturi strălucitori. E superbă, dar mi-e un pic cam mică. În ziua în care Chanel o să facă mărimi mai

mari, lumea probabil că va fi trecut deja la matriarhat. *Pe scurt, niciodată.*

În liftul care mă duce pe *rooftop*, profit de oglindă ca să verific cum arăt. Din fericire, tenul meu închis e perfect, în special datorită rutinei de *skincare* a lui Maitreyi Ramakrishnan. Părul meu negru, de lungime medie, prins cu o panglică neagră de catifea, îmi cade pe umeri formând bucle lejere. Port cercei cu perle, iar bielele mele picioare suferă în pantofii cu tocuri cui găsiți într-un secondhand anul trecut. Ar cam fi timpul să-i arunc.

— Poți s-o faci, îmi repet ca pe o mantră, aranjându-mi întruna sutienul, fără nicio subtilitate. Arată-le de ce ești în stare, Nolia Kumar!

David și Elena Hofman sunt cuplul de clienți francezi cu care mă întâlnesc în seara asta și, în plus, oamenii care vor să mă angajeze ca să mă ocup de flori la nunta lor. *N-am voie să greșesc.*

Recitesc ultimul mesaj al viitoarei mirese când ajung pe acoperișul clădirii.

Mă tem că o să întârzii. David e îmbrăcat în negru.

E blond, un bărbat frumos, n-ai cum să nu-l observi. 😊

În general, nu-mi place să mă întâlnesc doar cu mirii, dar Elena mi-a promis că vine foarte repede, așa că fac o excepție.

Frumusețea acestui loc mă distrage un pic, motiv pentru care uit să-l caut pe David cu privirea. De pe *rooftop*, se vede orașul — casele sale cenușiu-antracit, cu

arhitectură unică. Soarele apune deja peste Amsterdam, conferind o ambianță aurie și romantică micului salon din exterior care mă întâmpină.

Terasa e aproape pustie. Văd doar două femei care stau de vorbă la o masă și un bărbat elegant pe o canapea, mai departe. *El e, mai mult ca sigur.* Necunoscutul poartă pantaloni negri și o cămașă de aceeași culoare, deschisă la primul nasture. Are mânecele ușor suflecate, lăsând la vedere niște brațe bronzate și cu vene proeminente. Părul său scurt are nuanța nisipului ud, iar maxilarele îi sunt acoperite de o barbă fină.

Îl observ câteva secunde fără să fac vreo mișcare, intimidată de aura magnetică pe care o degajă, în timp ce el, absorbit de telefon, îi ignoră pe cei din jurul lui. Își sprijină ușor glezna pe genunchiul stâng; o cută îi apare pe frunte și apoi oftează, iar eu mă întreb ce-l enervează așa de tare.

— Bună seara, îl salut în limba mea maternă, ducându-mă spre el.

Nu credeam că avea să-mi fie de folos aici, în Amsterdam, faptul că sunt franțuzoaică, dar astăzi îi mulțumesc sortii!

Ridică încet ochii înspre mine mângâindu-mi silueta cu privirea, ca pensula unui artist pe o pânză imaculată, până ce-mi întâlnește privirea.

Pare uluit o clipă, două, chiar trei. Timpul se suspendă între noi fără să înțeleg de ce, totuși sunt incapabilă să întrerup contactul vizual.

— Îmi cer scuze, aș fi vrut să ajung înaintea dumneavoastră, adaug eu după ce mi-am dres vocea.

Expresia lui devine rece în timp ce se ridică. E înalt, foarte înalt. Îi observ umerii largi și trupul zvelt care îi dă un aer impunător.

Acum câțiva ani aș fi leșinat în fața unui astfel de bărbat. E seducător, nu încapă discuție, dar am întâlnit deja mulți bărbați frumoși și Dumnezeu știe că mi-a ajuns.

— Sunteți... Nora? întrebă el sceptic.

Oh! Rămân mută de uimire o clipă, auzindu-i timbrul grav cu nimic mai prejos de cel al lui *Corpse Husband*, bărbatul acela care stârnește atâtea fantasme pe TikTok.

— Nolia, îl corectez eu puțin stresată. În fine, practic, e Magnolia, dar nimeni nu-mi spune așa în afară de părinții mei.

Îi întind mâna, pe care o analizează ridicând din sprâncene. Abia acum observ că are o mică cicatrice.

După un moment de ezitare, îmi strânge mâna surprinzător de delicat. Atingerea durează mai mult decât e necesar, iar intensitatea cu care se uită la mine nu e de ignorat.

Rahat! Ar fi trebuit să refuz să mă întâlnesc doar cu David.

— Încântat de cunoștință, Nolia!

Numele meu îi alunecă pe limbă ca mierea. Stânjenită, îi dau drumul la mână. *Trebuie să mă comport ca o profesionistă.*

Mă așez în fața lui pe unul dintre fotoliile de răchită.

— Eu vă mulțumesc pentru interes, spun zâmbind politicos. Sinceră să fiu, nu credeam c-o să acceptați să ne întâlnim. Nu sunt cea mai... calificată.

David nu spune nimic un timp, ațintindu-și privirea asupra mea, cu un amestec de confuzie și de curiozitate.

— N-a fost ideea mea, recunoaște el simplu. Sincer să fiu, era cât pe ce să nu vin.

Nu mă miră să-i văd lipsa de motivație. Prietena mea Jasmine, care e *wedding planner*, mi-a spus că viitorii soți sunt de obicei mai puțin implicați decât soțiile.

— Vreți să beți ceva? mă întreabă el făcându-i semn din mână unui chelner care apare la spatele meu. *I'll have a Sazerac, please*¹, continuă el în engleză.

Pronunță cuvintele de parcă ar spune o obscenitate. N-aș ști să explic, dar totul la el emană seducție și *sex appeal*: gesturile lente, privirea lascivă, vocea suavă, prestața lui... Ca și cum ar ști că interlocutorul său îl soarbe din priviri, așteptându-i chinuit fiecare gest. *Sau poate duc eu lipsă de sex?*

Pupilele lui mă sondează în tăcere, ca și cum m-ar provoca să fac la fel. Când mi se face pielea de găină pe brațe, mă întorc spre chelner:

— *A Corpse Reviver for me, please*.²

Acesta dispere, lăsându-ne singuri. Îmi caut cuvintele ca să sparg gheața, în ciuda privirii lui care mă analizează cu nerușinare.

— Pot să vă întreb de unde-ați auzit de mine? V-a spus cineva, sau de pe rețelele sociale, de pe site-ul meu...

Abia mi-am deschis florăria și, sinceră să fiu, nu prea merge bine. Prietena și colega mea Evi, regina rețelilor

1 „Eu o să iau un Sazerac, vă rog“, în lb. engl.

2 „Pentru mine, un Corpse Reviver, vă rog“, în lb. engl.

sociale, face tot ce-i stă în putință ca să ne țină pe linia de plutire, dar e greu.

— De la prietena mea, Ruby, răspunde el și încruntă din sprâncene. Aveți un site?

Confirm dând din cap, fără să-i înțeleg mirarea stranie. Nu se poate spune că sunt expertă în informatică, dar sunt mândră de ce-a ieșit. La urma urmei, am stat ore întregi ca să încerc să fac un Newsletter. *Mulțumesc tutorialelor de pe YouTube!*

— Bineînțeles. Dacă vă interesează, puteți să aruncați un ochi și să descoperiți în detaliu serviciile pe care le propun.

— „Serviciile“ dumneavoastră... Și ce anume postați pe site?

— În special poze și videoclipuri. Asta funcționează în momentul de față și mă ajută să atrag clienți mai tineri.

Se încruntă din nou. Nu reușesc să-mi dau seama dacă e enervat sau pur și simplu timid. Un lucru e sigur: nu e convins.

Chelnerul se întoarce cu cocktailurile noastre și lasă nota în dreptul lui. Cu siguranță crede că avem o întâlnire amoroasă. Îmi verific ceasul de mână, rugându-mă ca Elena să ajungă repede.

— Să trecem la subiect, dacă sunteți de acord, îi propun așezându-mă picior peste picior, ceea ce-i atrage privirea. Dacă hotărâți să contractați serviciile mele, când ar avea loc nunta?

David își termină gura de coniac înainte să răspundă, strângând din dinți:

— Cât mai repede.

— De ce, vă vânează poliția?

Nu gustă gluma mea.

— Doar presa neerlandeză... Peste trei luni ar fi perfect. La sfârșitul lui iunie?

E o nebunie să organizezi o nuntă într-un timp atât de scurt! Nu știu dacă o să termin la timp, dar oare chiar am de ales?

— O nuntă primăvara! spun eu veselă, înainte ca entuziasmul meu să fie alungat de expresia rece și indiferentă a interlocutorului meu.

E frumos de pică, nu încapе îndoială, dar pun pariu că-i un bătăran. Unu la mână, nu pare încântat să se căsătorească. Nu-mi place nici felul în care se uită la o femeie care nu-i partenera lui...

— E rândul meu să pun întrebări, spune el, aplecându-se spre mine, cu vocea plină de curiozitate. De ce ați acceptat o astfel de propunere?

El și viitoarea lui soție sunt cei mai buni potențiali clienți pe care i-am avut de când mi-am deschis magazinul. Aș fi complet nebună să ratez o astfel de ocazie.

— Fiindcă păreți un cuplu fru...

— Prostii, mă întrerupe el scuturând din cap. Vreau să-mi spuneți adevărul. Nu sunt supărăcios, nu vă jenați!

Îmi mușc buza, ezitând. *Ah, rahat!*

— Pentru bani.

A vrut adevărul, i l-am spus. Cred că o să mă judece înainte să mă concedieze, dar pare mai degrabă... surprins. David se trage înapoi pe canapea ca să mă observe

mai bine. Corpul lui viril e acum într-o poziție sexy și leneșă.

Mă străduiesc să nu mi-l imaginez gol și transpirat, dar e greu. Îmi ard obrajii de jenă. O fi fiindcă nu m-am mai culcat cu nimeni de doi ani? *Mă dezamăgești*, îmi șoptește conștiința.

— Deci vrei să fiți plătită?

Scap un râset sec, șocată de tupeul lui. *Credea că o să lucrez gratis pentru el sau cum?* Tipul e ditamai bogătanul! Știu sigur, chiar dacă n-am nevoie de dovezi. Se vede de la o poștă că e plin de bani.

Nu mă pot abține, nu reușesc s-o stăpânesc pe geamăna malefică ce moțâie înăuntrul meu. Nu apare des, din simplul motiv că nu cred că există ceva ce nu poate fi rezolvat cu un zâmbet — în afară de sexism, foamea din lume și încălzirea climatică, în mod evident. Dar David Hofman mă enervează. Nu merită altceva.

— Nuuuuuu, fac voluntariat, desigur, îmi bat eu joc de el, împreunându-mi mâinile pe genunchi. Plata e la latitudinea clientului. Unii dau bonuri de masă, alții portocale... Nu vă simțiți obligat în niciun fel.

Ne săgetăm cu privirea o bună bucată de vreme. Eu afixez un rânjel de fațadă, în timp ce el mijește ochii încercând să înțeleagă ce-mi trece cu adevărat prin minte.

— V-a mai spus cineva că sarcasmul e cea mai joasă formă de spirit?

„*Dar și cea mai înaltă formă de inteligență*“, se pare.

— Într-adevăr. Prietenul meu Oscar Wilde, presupun că-l cunoașteți și dumneavoastră?

Pentru prima oară de când sunt aici, masca glacială a lui David Hofman se crapă și observ ceva ce seamănă cu un rictus.

— Presupun că orice muncă merită plătită, deci da, vreau să fiu plătită.

— „Muncă“, repetă el gânditor. Deci nu e prima oară când faceți asta?

Conversația asta e total aiurită. *Asta-i impresia pe care i-o fac?* Sigur, n-am decât douăzeci și trei de ani și nu foarte multă experiență... Dar sunt talentată și nimeni n-o să-mi scoată asta din cap.

— Bineînțeles că nu, sunt o profesionistă adevărată. Dar recunosc că e prima dată când o să mă ocup de o nuntă. O să fie o provocare.

— Înțeleg. Vă ascult, atunci. Care-ar fi prețul?

Demnitățile mele îmi urlă să fac cale întoarsă, dar înghit o gură mare de cocktail, care mă arde pe gât și-mi dă curaj într-o secundă. E exclus să las să-mi scape un contract așa bănos doar fiindcă tipul ăsta e un zgârcit și probabil și infidel!

Dovada că atracția față de bărbați nu exclude ura.

Calculez în minte, în funcție de dorințele pe care Elena mi le-a transmis prin e-mail mai devreme și pe care am reușit să le țin minte. Arcada pentru ceremonia civilă, decorarea meselor și a mașinii mirilor, buchetul Elenei și cele ale domnișoarelor de onoare, coroanele de flori, butonierele, scaunele...

— Între 1 500 și 2 000 de euro.

David nu pare impresionat, ceea ce mă enervează.

— Atât? E tariful dumneavoastră pentru o nuntă și tot ce implică ea?

Simt că-mi iau foc obrazii.

— Un sfat, adaugă el sec, cu capul aplecat într-o parte. Începeți mereu negocierile cu o sumă exorbitantă și o să vă destabilizați interlocutorul.

Credeam totuși că două mii de euro sunt o afacere bună pentru mine... Și dacă-și schimbă părerea fiindcă practic prețuri prea mici?

Rahat! Chiar am nevoie de banii ăștia.

— Sunteți frumoasă, îmi mărturisește el în timp ce învârte paharul în mână. Chiar foarte frumoasă. Numai asta face cel puțin zece mii de euro. Pentru mai mult, o să am nevoie de mostre de competență.

Clipesc confuză. *Visez sau se dă la mine? Ce treabă are frumusețea mea cu asta? Urmează să se căsătorească, la naiba!*

Bărbații chiar sunt niște porci.

— Foarte bine, afirm eu cu un zâmbet crispat, menit să-l facă să cedeze puțin. Să spunem șaptezeci de mii, atunci.

Credeam că o să se sufoce la asemenea tupeu, dar nici nu clipește. Zici că atât cheltuie la tura de shopping săptămânal...

— Patruzeci.

— Șaizeci, negociez eu, iar inima îmi bate cu putere din cauza furiei pe care reușesc s-o controlez.

David stă puțin pe gânduri, după care întrebă:

— De ce, mai exact? De ce dumneavoastră și nu altcineva?

— Sunt flexibilă, perfecționistă, atentă. O să am grijă să vă îndeplinesc toate dorințele, și ziua, și noaptea, astfel încât să aveți parte de nunta visurilor.

Dă puțin înapoi, pare că am reușit să-l ating la coarda sensibilă. Nu asta voia să audă, fiindcă își țuguie buzele șoptind:

— Nu cer atât de mult.

Tipul ăsta trece de la o stare la alta, e ceva de groază. Îmi imaginez brusc cum îi înfig în ochi scobitoarea din cocktailul meu și asta mă calmează.

— Cincizeci, plusează el. E ultimul meu cuvânt.

Mijesc ochii, reticentă. Credeam că e o glumă, dar pare cât se poate de serios. Cincizeci de mii de euro ca să mă angajeze? Pe mine, Magnolia Kumar, o floristă venită de nicăieri?

Trebuie să fii complet dus cu capul.

— Cincizeci, accept eu și-i întind mâna.

David își pune paharul jos ca să-mi strângă mâna. Nu zâmbește niciodată, însă ochii lui au o sclipire pasională care mă imobilizează.

— Vreți să știți un secret?

Mâna lui caldă și plăcută încă nu mi-a dat drumul. N-apuc să-i răspund, că se apleacă la urechea mea și-mi șoptește:

— Eram gata să urc până la o sută.

Înțepenesc când îi simt pe gât respirația duhnind a alcool. Mă trec fiori și-mi vine să mă dau înapoi, ca să scap din strânsoarea lui.

Mă gândesc la Evi, care are grijă de fiica mea de un an și jumătate, și-mi imaginez reacția ei când o să-i povestesc aventura din seara asta. O să mă întrebe de ce nu i-am tras o palmă tipului ăștuia arogant, asta înainte să se bucure să afle suma pe care a acceptat să mi-o plătească.

Acesta continuă nestingherit, fără să bănuiască insul-tele pe care i le strig în sinea mea:

— Vorbește-mi despre tine! Mi-ai spus ce poți tu să-mi oferi, dar nu și ce pot *eu* să fac pentru *tine*. E un schimb, la urma urmei.

De data asta, e prea mult.

— E o glumă? E vreo cameră ascunsă pe-aici? Un *prank* pe YouTube?

Am un ton glacial, imposibil de ignorat. David ridică din sprâncene și, în clipa asta, urăsc că e așa de seducător. La prima vedere, bărbatul ăsta seamănă cu un prinț Disney... dar flacăra care-i dansează în priviri e mai mult decât periculoasă. Dacă nu sunt atentă, risc să iau foc.

Nu e eroul, ci mai degrabă antieroul.

Personajul negativ pe care toată lumea adoră să-l de-teste doar fiindcă e sexy și are un trecut întunecat.

Își concentrează atenția pe buzele mele, care mi s-au uscat din cauza tupeului său. Aștept să-și mute privirea, dar lucrul ăsta nu se întâmplă. Măinile îmi tremură pe coapsele dezgolite, strânse în pumni de fier.

Când David se apleacă din nou, îmi ies din minți.

— Ai ceva...

N-apucă să-și termine fraza, fiindcă îi arunc băutura mea în față. Rămâne nemișcat, cu ochii închiși, în timp